

El patrimoni com a sistema econòmic i camp de governança

Publicat per [Interacció](#) [1] el 03/10/2014 - 12:24 | Última modificació: 17/04/2026 - 09:08

Parlar de patrimoni sovint remet a inventaris, conservació o identitat. L'*Informe estratègic del sector del patrimoni a Catalunya* introdueix un altre desplaçament: llegir-lo com a sistema econòmic, com a cadena de valor i com a camp d'activitat amb lògiques pròpies. El document no només quantifica, sinó que ordena el sector i en fa visibles les dependències, les concentracions i els marges de creixement. La pregunta que hi ressona no és només què tenim, sinó com funciona i per a qui aquest sistema patrimonial.



L'informe construeix una imatge global del sector patrimonial a Catalunya a partir de tres operacions: mapar els actius, identificar la cadena de valor i estimar-ne el pes econòmic. El punt de partida és ampli: patrimoni cultural tangible i intangible, patrimoni natural, museus, arxius i biblioteques. Aquest univers és extens i divers, amb milers d'elements patrimonials i centenars d'equipaments amb estructura de gestió.

A partir d'aquí, el document introdueix una lectura clau: el patrimoni no és només un conjunt de béns, sinó una cadena d'activitats que va des de la recerca i la catalogació fins a la producció, la gestió i la relació amb els públics. Aquesta cadena incorpora administracions, institucions, empreses especialitzades i indústries auxiliars, configurant un sistema complex on conviuen funcions públiques i dinàmiques de mercat.

En termes econòmics, el sector presenta una estructura clarament estratificada. D'una banda, els gestors patrimonials (museus, col·leccions, arxius) concentren pressupostos significatius i una part important dels ingressos. De l'altra, hi ha un teixit d'empreses especialitzades que operen al voltant del patrimoni des de la restauració fins a la museografia o els serveis culturals amb un volum de negoci rellevant però fragmentat. A aquest nucli s'hi afegeix un impacte indirecte molt més ampli vinculat al turisme, que situa el patrimoni com un motor econòmic de primer ordre.

Una de les conclusions més significatives és la concentració: una petita part dels equipaments acumula una proporció molt elevada de visitants i ingressos. Segons l'informe, una desena de gestors patrimonials poden concentrar prop del 40% dels visitants i el 70% dels ingressos. Aquesta asimetria dibuixa un sistema desigual, on la visibilitat i la capacitat de generar recursos es distribueixen de manera molt desequilibrada.

Al mateix temps, el sector mostra una forta dependència del sector públic, tant pel que fa al finançament com a la demanda de serveis. Aquesta dependència conviu amb una progressiva flexibilització del teixit empresarial, amb estructures petites, adaptables i sovint basades en col·laboracions externes. El resultat és un ecosistema dinàmic, però també fràgil.

En conjunt, l'informe no només descriu el sector, sinó que el reconfigura com a camp estratègic. Posar el focus en la seva dimensió econòmica i en la seva cadena de valor obre la porta a noves polítiques, aliances i formes de governança. La qüestió que queda oberta és com equilibrar aquesta lectura econòmica amb les funcions culturals i socials del patrimoni, sense reduir-lo a un recurs més dins la lògica de creixement.



Agència Catalana del Patrimoni Cultural (ACdPC)

[Informe estratègic del sector del patrimoni a Catalunya: mapa i diagnòstic](#) [2]

Categories: Informe

Categories: Informes i documents

Etiquetes: economia de la cultura

Etiquetes: patrimoni cultural

Etiquetes: governança cultural

Etiquetes: desenvolupament territorial

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2014/patrimoni-catalunya>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/e140206.pdf>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/5343>